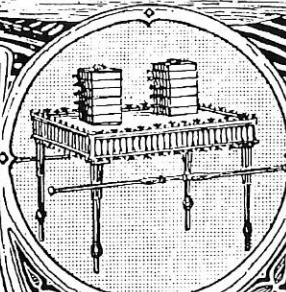
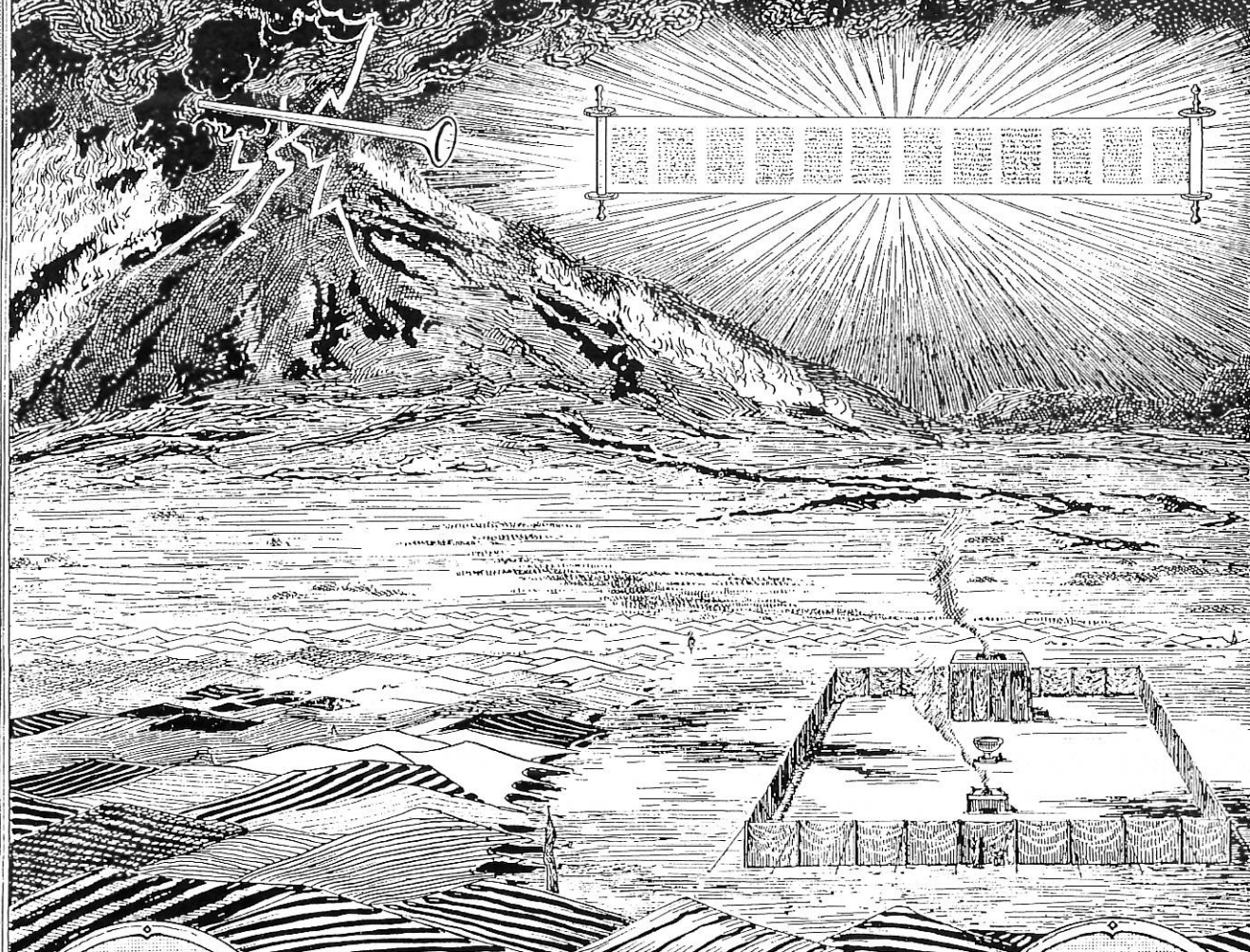

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklis

"... Avinėlis atplėšė septintąjį anspaudą..." "Bet jūs esate prisiartinę prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba....: 'Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų'. Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime; "... Kristus pasirodė esamųjų gėrybių Vyriausiuoju Kunigu,... per didesnę ir tobulesnę Padangtę... išgaudamas amžiną atpirkimą." - Apr. 8:1; Žyd. 12:22,25,26,28;9:11,12.

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Žurnalas leidžiamas kas trys mėnesiai. LEIDĖJAS - PASAULIEČIŲ* MISIONIERINIS JUDEJIMAS (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT). Redaktorius: Bernard W. Hedman, P.O. BOX 67, Chester springs, Pa 19425-0067, U.S.A. Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio. Žurnalo lenkų kalba redaktorius: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Vertimas iš anglų ir lenkų kalbų. PASTABAS IR KLAUSIMUS RAŠYKITE ŠIUO ADRESU: A/D 467, 3002 KAUNAS.

"AŠ DAVIAU JUMS PAVYZDĮ..."

TAI įvyko prieš Velykų šventę. Jėzus, žinodamas, kad buvo atėjusi Jo valanda pereiti iš šito pasaulio pas Tėvą, mylėjęs savuosius, kurie buvo pasaulyje, jiems parodė savo meilę iki galo. Ir vakarienės metu, velniui jau įdėjus į Judo, Simono sūnaus, Iskarioto, širdį sumanymą Jį išduoti, žinodamas, kad Tėvas Jam visa atidavė į rankas ir kad Jis išėjo nuo Dievo ir eina pas Dievą, Jis pakilo nuo vakarienės, nusivilko viršutinius drabužius ir, paėmęs rankšluostį, juo apsijuosė. Paskui Jis įpylė vandens į praustuvę ir pradėjo mazgoti mokinių kojas ir jas šluostyti rankšluosčiu, kuriuo buvo apsijuosęs.

Jis priėjo prie Simono Petro. Šis jam tarė: "Viešpatie, ar Tu man mazgosi kojas?" Jėzus jam atsakė: "Ką Aš darau, tu dabar nesupranti, bet vėliau suvoksi". Petras Jam tarė: "Tu niekada nemazgosi man kojų!" Jėzus jam atsakė: "Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi nieko bendra su manim". Simonas Petras Jam tarė: "Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!" Jėzus jam tarė: "Kas nusimaukęs, tam reikia tik kojas nusimazgoti; šiaip jis visas švarus. Ir jūs esate švarūs, tik ne visi". Jis mat žinojo savo išdavėją. Todėl Jis pasakė: "Ne visi esate švarūs".

Kai Jis buvo numazgojęs jiems kojas, pasiėmęs savo viršutinius drabužius ir vėl atsilošęs prie stalo, jiems tarė: "Ar supratote,

ką esu jums padaręs? Jūs mane vadinate Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes tas esu. Taigi, jei, Aš Viešpats ir Mokytojas, jums numazgojau kojas, ir jūs privalote mazgoti vieni kitiems kojas. Nes Aš esu jums davęs pavyzdį, kad ir jūs taip darytumėte, kaip Aš jums dariau. Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: vergas nėra didesnis už savo šeiminką, nė pasiuntinys didesnis už savo

siuntėją. Jei žinote tuos dalykus, - jūs esate palaiminti, jei juos darote (Jono 13:1-17 [A.J.2]).

Mūsų Viešpaties tarnystėėjo į pabaigą. Jis ir Jo mokiniai buvo susirinkę į Išėjimo šventę - valgyti Velykų avinėlį. Tada jiems Viešpats pasakė: "Aš geiste geidžiau valgyti šitą Velykų avinėlį su jumis prieš kentėdamas" (Lk 22:15 [A.J.]). Avinėlis, kurį jie tuomet valgė, simbolizavo mūsų Viešpatį. Tuo, kad mokiniai valgė tą avinėlį, yra parodoma, jog Evangelijos Amžiuje Dievui ištikimieji turi priimti Kristų savo širdimi ir tikėjimu. Tos palai-

mos yra užtikrintos Jo, kaip simbolinio Avinėlio, mirtimi: "Nes ir mūsų Velykų Avinėlis, Kristus, jau paaukotas. Tad švęskime šventę... (naują gyvenimą Kristuje)" (1 Kor 5:7,8 [A.J.2]). Kadangi Jėzus buvo simbolizuojamas avinėliu, todėl tiesioginis Velykinio avinėlio valgymas nebetenka prasmės. Taip ir mūsų Viešpats, kai suvalgė šį paskutinį pagal Įstatymą Velykinį avinėlį, po to įsteigė savo mirties Prisiminimo

"...JŪS ŽINOTE IR ESATE SUTVIRTINTI DABARTINĖJE TIESOJE"
1Petro 1:12 [J.J.S.].

II Dalis 1998, SAUSIS-KOVAS Nr. 1
(m.e. 1998 - nuo Adomo 6126)

TURINYS

"Aš daviau jums pavyzdį..."	58
Kojų plovimas	59
Mūsų Viešpaties parodytas pavyzdys	60
Viešpaties vakarienės prisiminimas	61
Trisdešimt penkios pranašystės, įvykusios pervieną parą	62
Pranašystės apie Mesiją	62
Negailėstingas tarnas	68
Atleidimą gauname per Jėzų	68
Teminis ir pastraipsninis Biblijos studijavimas	69
Biblijos studijavimo būdų aptarimas	69
Biblija yra ne vadovėlis	70
Teisingas ir neteisingas teminis studijavimas	71

"LAUKDAMI PALAIMINTOSIOS VILTIES IR MŪSŲ DIDŽIOJO DIEVO BEI GELBĖTOJO KRISTAUS JĖZAUS ŠLOVĖS APSIREIŠKIMO (EPIFANIJOS)" - Titui 2:13 [Č.K.].

Vakarienę su nerauginta duona ir vynmedžio vaisiumi. Tuo yra parodoma Jo paaukoto kūno ir pralieto kraujo simbolinė prasmė.

Pagal Žydų paprotį Velykų Vakarienė arba Pascha buvo minima šeimos rate, o dvylika Viešpaties išrinktų Apaštalų rodė Jam paklusnumą, pripažindami Jį esant savo "galva", tuo būdu sudarydami Dievo šeimos užuomazgą. Judas tada dar nebuvo išėjęs nuo jų, nors beabejo, Viešpats iš anksto žinojo, kad jis yra tas, kuris Jį išduos (Jn 6:64). Tai mus pamoko, kad, būdami Kristaus pasekėjais, neturėtume teisti vieni kitų širdies stovio ar įtarti kuo nors blogu. Bet kai blogis pasireiškia kalboje ar elgesyje, tuomet galima pasitraukti nuo tokių, nors jie ir minėtų Viešpaties vardą. Pirmiausia blogis pradeda veikti širdyje, o tik vėliau pasirodo poelgiuose. Turėtume visada tikėti, jog mūsų broliai nugalės savo blogus polinkius, ir turėtume vengti to, kas galėtų įtakoti kurį nors brolių suklupimui. Reikia daryti viską, kad padėtume visiems nugalėti blogį ir jų pačių kūniškus silpnumus.

Šventas Jonas Paskutinės Vakarienės smulkmenų neaprašo, tik pateikia keletą naudingų pamokymų, kurie kitų Evangelistų buvo praleisti. Apaštalas Jonas sako (Jn 13:1), kad Viešpats iš anksto žinojo, jog yra priartėjusi Jo žemiškos kelionės pabaiga, todėl Jis rūpestingai stengėsi išnaudoti tas paskutines akimirkas su savo išrinktaisiais artimais draugais, norėdamas jiems duoti tam tikrų naudingų pamokymų. Jėzus mylėjo juos iki pat savo tarnystės pabaigos - pilnai ir be išlygų. Jo asmeniniai sunkūs išbandymai, kurie buvo jau čia pat, neatitolino Jo nuo mokinių. Tačiau, kaip anksčiau, taip ir tuo kritišku momentu, Viešpats galvojo apie kitus ir stengėsi juos laiminti. Taip pat Jo meilė dvylikai Apaštalų nebuvo skirta išimtinai vien tik jiems. Veikiausiai šiuos dvylika Jis turėjo kaip savo atstovus tiems, "kurie per jų žodžius įtikės". Taip Jis pasakė maldoje Savo Tėvui (Jn 17:20). Suprantame, kad visa, ką mūsų Viešpats kalbėjo ir darė Apaštalų tarpe, buvo tuo tikslu, kad pamokintų visus, kurie buvo ir dabar yra Jo pasekėjais.

Remiantis Luko Evangelijos aprašymu, vakarienės metu tarp Apaštalų įvyko ginčas, kuris iš jų gali būti laikomas didžiausiu, kaip skaitome: Lk 22:24-30 [A.J.2] - **Kilo tarp jų ir ginčas, kas iš jų turės būti laikomas didžiausiu...** Bet jūs nebūkite tokie! Priešingai, didžiausias tarp jūsų tepasidaro kaip jauniausias, o vadovas - kaip patarnautojas. Nes katras yra didesnis - kas sėdi prie stalo ar kas patarnauja? Ar ne tas, kuris sėdi prie stalo? Tačiau Aš esu tarp jūsų kaip patarnautojas. O jūs esate tie, kurie pasilikote su manim per mano išmėginimus. Ir Aš jums suteiksiu karališką valdžią, kokią mano Tėvas man suteikė, kad galėtumėte valgyti ir gerti prie mano stalo mano karalystėje... Šis ginčas galėjo kilti ne vien tik iš egoistinių paskatų ar

nesupratimo, bet dalinai iš meilės Jėzui. Tai galėjo būti dėl vietos prie vaišių stalo, nes visi norėjo sėdėti kuo arčiau Viešpaties. Atsimename kaip Jokūbo ir Jono motina prašė Viešpaties, kad jos sūnūs galėtų sėdėti vienas Jo dešinėje, o kitas kairėje pusėje Jo Karalystės metu (Mt 20:21). Taip pat atsimename, kad yra užrašyta, jog Apaštalas Jonas buvo šalia Viešpaties, gulėjo prie Jo krūtinės (Jn 13:23[A.J.2]).

Dar galime manyti, kad šis ginčas dalinai kilo todėl, jog Jėzaus pakviestieji į Vakarienę Apaštalai nebuvo kieno nors svečiai. Viršutinis kambarys buvo jų visų žinioje, ir tuo metu ten nebuvo šeimininko. Rytų kraštuose, kur vaikšto ma basutėmis, kojų plovimas buvo ne vien tik mandagumo bei pagarbos parodymas, bet buvo būtinas. Karštame klimato, devint plačiomis, laisvomis ir atviromis basutėmis, kojos apdulksta, todėl buvo būtina, kad po kelionės, atėję į namus, visi nusiplautų kojas. Atrodo, kad šis mokinių ginčas, kuriam tenka pareiga plauti kojas, visus nuteikė taip, kad nei vienas iš jų neskubėjo tapti tarnu. Matyt, Viešpats leido, kad įvyktų šis ginčas, nes nepaprastai nei vieno iš jų tokioms patarnavimo pareigoms. Leido jiems patiems nutarti, duodamas laiko pakeisti savo nusistatymą, tačiau jie visai nesvarstydami buvo jau bepradedę šventinę Išėjimo Vakarienę neplautomis kojomis, o tai prieštaravo to krašto papročiams.

KOJŲ PLOVIMAS

Tada Jėzus pakilo nuo vakarienės stalo, nusivilko viršutinį drabužį ir pasikabinęs drobinių rankšluostį prie raiščio, laikancio Jo apatinį drabužį, paėmė dubenį ir ąsotį su vandeniu, ir priėjęs prie kiekvieno savo mokinių, pradėjo pilti ant jų kojų vandenį - plauti jas (Jn.13:4,5). Rytų kraštuose nebuvo tokio papročio, kad įpylus vandens į dubenį merktų kojas, bet buvo plaunamos, užpilant vandens ant kojų. Taip kiekvienam buvo pilamas švarus vanduo, o be to mažiau jo reikėjo, nes tuose kraštuose vanduo buvo labai branginamas. Taip pat reikia žinoti, kad tuo metu nebuvo tokių stalų ir kėdžių, kaip yra dabartiniu metu. Stalai buvo žemi, pasagos tipo, apkloti kilimais. Vaišių dalyviai basomis priguldavo ratu ant paaukštinimo, po alkūne padėdami pagalvėlę. Jų kojos buvo ištiestos išorėn, todėl nesunkiai buvo galima prieiti prie kiekvieno ir nuplauti kojas. Patarnautojas taip pat galėjo lengvai prieiti paaukštinimo viduriu, paduodant maistą svečiams.

Viešpats plovė mokinių kojas, kol eilė priėjo Petriui. Nei vienas iš mokinių tam neprieštaravo, nors dėl jų ginčo ir nenoro patarnauti, jų veidai tikriausiai buvo paraudę iš gėdos. Tada Viešpats priėjo prie Petro, bet šis garsiai paprieštaravo. Petras galvojo, jog būtų negerai leisti, kad

Viešpats jam tarnautų lyg tarnas, todėl paklausė: **“Viešpatie, ar tu man mazgosi kojas?”**. Viešpats atsakydamas nebarė Petro, nemokė ir neįspėjo, kaip tai turbūt darytų dauguma Jo pasekėjų, esant toms pačioms aplinkybėms. Viešpats buvo nusprendęs tęsti nuolankumo pamoką, o Petrą Viešpats laikė lygiu su kitais, tik primindamas jam, kad jei jo kojų nenumazgos, tai Petras neturės su Juo dalies.

Stebimės gerai Petro būdo bruožais, nors tuo pačiu metu reikia pripažinti ir jo silpnumus. Tai buvo naudinga pamoka bei paraginimas visiems Viešpaties pasekėjams, kurie pastebėdami įvairius savo silpnumus bei netobulumus, lieka ištikimi Viešpačiui, ugdo viltį bei pasitikėjimą Juo, eidami į priekį kaip ir Petras, iš pergalės į pergalę, kad pabaigoje būtų apdovanooti su Viešpaties ištikimaisiais.

Kai Petras išgirdo, kad kojų plovimas turi kažkokią didesnę reikšmę, negu vien tik pagarbos bei mandagumo išreiškimą, o tuo pačiu yra ir priekaištu mokiniams už jų nuolankumo ir nusizeminimo stoką, tai Petras panoro, kad Viešpats jam nuplautų ne vien tik jo kojas, bet taip pat rankas ir galvą. Koks kilnus ir nuoširdus ir net iki kraštutinumo karštas Petras! Tačiau Viešpats jam ir kitiems išaiškino, kad galvos ir rankų plovimas visai nereikalingas, sakydamas: **“Kas nuplautas, tam reikia tik kojas nusiplauti, nes jis visas švarus”** (Jn 13:10[K.B.]). Tais laikais visi naudojosi viešomis pirtimis, tačiau net ir po pirties buvo paprotys sugrįžus į namus vis tiek plauti kojas. Turbūt tuo papročiu Viešpats nori atkreipti mūsų dėmesį, nes ir Apaštalai, būdami su Viešpačiu visus tuos tris metus, buvo Jo meilės, romumo, paklusnumo, kantrumo ir nuolankumo dvasios įtakoje ir buvo nepaprastai laiminingi, “apvalyti vandens apiplovimu su žodžiu” (Jn 15:3; Ef 5:26), pasakytu jiems.

Pasakytuose Viešpaties žodžiuose, atrodo, yra ir ta mintis, kad pasireiškusi pasipūtimo, išdidumo dvasia, atsirado dėl to, jog jie buvo kartu su Judu, nes **“blogos draugijos gadina gerus papročius”** (1Kor 15:33[K.B.]). Vienuolikai mokinių ši jų Didžiojo Mokytojo paskutinė pamoka paliko neišdildomą įspūdį, kadangi jų širdys buvo gerame stovyje ir galėjo priimti pabarimus, o taip pat ir šį pavyzdį. Tačiau Judui, kuriam kojos taip pat buvo nuplaautos, ši pamoka nedavė gerų rezultatų. Pikta dvasia (noras gauti daugiau pinigų, net jei reikėtų išduoti Viešpatį), užvaldžiusi jį dar prieš vakarienę, turbūt pasiliko jame ir vėliau. Vietoje to, kad ši Viešpaties nuolankumo pamoka jį sužadintų gailesčiui, tai atvirkščiai, paskatino jį eiti visai priešinga kryptimi, dar aiškiau atmetant Viešpatį, nors prieš tai dalyvavo Karalystės tarnystėje. Panašiai yra su visais, atmetančiais nuolankumo pamoką, nors jie kalba arba kada nors kalbėjo Viešpaties vardu. Pamokinimai, pavyzdžiai ir išbandymai vieniems pasitarnauja jų palaiminimui, kitiems

neša nuostolį. Evangelija kiekviena savo dalimi yra: **“Vieniems - mirties kvapas mirčiai, kitiems gyvenimo kvapas gyvenimui”** (2Kor 2:16[K.B.]). Kaip Dievo gerumas bei gailestingumas užkietino Faraono širdį (Iš 7:13), taip panašiai ir mūsų Viešpaties meilė bei nuolankumas užkietino Judo širdį. Ir dabar mes tą galime pastebėti per įvairius šio laiko persijojimus tarp Dievo žmonių.

Kai Viešpats baigė mokiniams plauti kojas, apsilviko viršutinį drabužį ir atsisėdo prie Vakarienes stalo. Buvo tai Paschos Vakariene - avinėlio valgymas - Išėjimo šventė. (Prisiminimo Vakariene su duona ir vynu buvo įsteigta šiek tiek vėliau). Tada Viešpats ėmė aiškinti mokiniams kojų plovimo reikšmę, sakydamas, kad nors Jis jiems nuolankiai pasitarnavo, bet tai nereikia, kad Jis liovėsi buvęs jų Viešpačiu ir Vadovu. Jis tebėra savo pasekėjų Viešpačiu ir Vadovu, tačiau Jis parodė, jog yra pasiruošęs tarnauti net mažiausiems Dievo Jahvės šeimos nariams, darydamas jiems net mažiausius patarnavimus. Toliau aiškino, kad ne tik jie, bet ir visi kiti jo pasekėjai turi būti pasiruošę uoliai tarnauti vieni kitiems (Jn 13:12-15).

MŪSŲ VIEŠPATIES PARODYTAS PAVYZDYS

Viešpaties parodytas pavyzdys yra ne tam, kad parodytų tam tikrą patarnavimo rūšį (kojų plovimą), bet veikiau, kad pabrėžtų patarnavimo dvasią. Šiame pavyzdyje, tiek kiek mes suprantame, nėra nieko, kas skatintų kojų plovimo apeigas, kurias reikėtų daryti kas metai, kas mėnuo, kas savaitę, arba kitu laiku. Ši patarnavimo pamoka - tai mums duotas Jo elgesio pavyzdys, kaip turėtume elgtis visais atvejais, būdami tarp Viešpaties pasekėjų. Tai reiškia, kad turime mylėti vienas kitą, tarnauti vienas kitam ir nepaniekinti, neatstumti nors ir mažiausiame patarnavime, o viską daryti bendram abipusiam gėriui ir patogumui.

Tie, kurie aiškina, jog kojų plovimas yra tam tikra apeiga, kaip Viešpats darė Prisiminimo Vakarienes metu, ir palygindami ją su Krikšto simboline apeiga, tai mūsų manymu, jie klysta. Kojų plovimu Vakarienes metu Jėzus neįsteigė tokios pat apeigos, o davė tik *nuolankumo pavyzdį*, kuris turi mus lydėti visuose mūsų gyvenimo reikaluose. Jeigu kuriam nors Dievo ištikimajam vaikui prireiktų apiplovimo ar kokios nors kitos rūšies pagalbos, tai jo broliai galėtų su džiaugsmu jam tuo patarnauti. Juk kiekvienas, turintis Viešpaties dvasią, beabejo tai paliudytų ir savo darbais. Tačiau tvirtinti, kaip tą daro kai kurie, kad kiekvienas Dievui pasišventęs žmogus turi pirma nusiplauti kojas, o tada, pagal apeigos formą nuplauti vieni kitiems kojas, yra

klaidinga ir prieštarauja paliktam elgesio pavyzdžiui. Viešpats nurodė mums kokių pavyzdžių mums reikia sekti. Jo veiksmu buvo parodytas patarnavimo pavyzdys, o ne kokia nors beprasmė, nlogiška kojų plovimo apeiga.

Vieną kartą metuose (dieną prieš prasidedant „Didžiajam Penktadieniui“), popiežius plau-na kojas dvylikai elgetų, kurie yra senyvo amžiaus ir pakviečiami, suradus juos gatvėse. Šią kojų plovimo elgetoms ceremoniją popiežius atlieka dalyvaujant daugeliui garbingų žmonių. Panašią ceremoniją atlikdavo Juozapas, Austrijos ir Vengrijos Imperatorius. Tačiau nei viena tų ceremonijų, mūsų manymu, nebuvo daroma pagal mūsų Viešpaties duotą pavyzdį, bet visos buvo priešingos jam. Tokios kojų nuplovimo apeigos ir dabar praktikuojamos kai kurių krikščioniškų bendruomenių Vakarienių metu.

Visi, kurie laiko save tikraisiais Viešpaties pasekėjais, turėtų gerai suprasti ir uoliai sekti Viešpaties pavyzdžiu, parodant tą pačią Jėzaus romumo, nusižeminimo ir patarnavimo dvasią. Ši mintis pasakoma Viešpaties žodžiais: **„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tarnas ne didesnis už savo šeimininką ir pasiuntinys ne didesnis už savo siuntėją. Jeigu tai suprantate, palaiminti esate, taip elgdamiesi“** (Jn 13:16,17[K.B.]). Ar branginame šią taisyklę, taikydami visuose mūsų gyvenimo reikaluose? Jei taip, esame palaiminti, mylėdami vienas kitą ir pasitarnaudami vienas kitam.

Jeigu tariamės esą aukštesniais, pranašesniais, didesniais, žinokime, kad tai yra tuščios garbės noras. Atrodo, kad jis užvaldo ypatingai tuos Dievo žmones, kurie išsiskiria didesniais talentais, sugebėjimais, arba tuos, kurie užima garbingesnę vietą gyvenime, ar įtakingesnę vietą Bažnyčioje. Todėl jiems reikėtų būti atidesniems dėl tokių pagundų ir nepamiršti posakio: *„Yra puikybė žiūrėti į viršų su pavydu ir yra puikybė žiūrėti iš viršaus su panieka“*. Viešpaties pasekėjai turi prisiminti, kad pasipūtėlis, nesvarbu kokias jis užimtų pareigas, kokios jis bebūtų kilmės, yra bjaurus Dievo akyse, todėl: **„Dievas išdidiems priešinasi, o nuolankiems teikia malonę“** (Jok 4:6; 1Pet 5:5[K.B.]). Taigi visi, kurie nori gyventi Dievo meilėje, turi elgtis nuolankiai, nusižeminus savo elgesiu, o tuo labiau būti nuosaikiais savo mąstymu.

VIEŠPATIES VAKARIENĖS PRISIMINIMAS

Broliai, apšviesti Epifanijos laiko šviesa, minės mūsų Viešpaties mirtį, kaip Šventajame Rašte nustatyta, kasmet Jo mirties dieną. Šiais metais tai bus balandžio devintą dieną po 18 valandos. Kaip apskaičiuoti Viešpaties Vakarienių minėjimo datą, nurodyta žurnale „Dabartinė Tiesa“, 1996, nr 1, 16p. ir T.P.1933, 7-15p.

Tikime, kad šiais metais mūsų Viešpaties Vakarienių minėjimas bus labai palaimintas. Šio, kasmetinio minėjimo reikšmė yra aprašyta anksčiau išleistuose T.P. žurnaluose, bei brolio Russellio šeštame tome, 565-596 puslapiuose.

Visi pasišventę krikščionys, kurių širdys taikoje su Viešpačiu, yra nuoširdžiai kviečiami dalyvauti šioje kasmetinėje Prisiminimo Vakarienių. Tačiau mes šia proga nesakome, kad broliai iš kitų bendruomenių, kurie minės Viešpaties Vakarienių tą pačią dieną, kad jie visi susirinktų kartu su mumis. Tikime, kad Viešpaties Žodis nurodo, jog kiekvienas susirinkimas arba Dievo vaikų šeima turi minėti Jėzaus mirtį kasmetine Prisiminimo Vakariene (Iš 12:3). Patariame visiems, kad asmenys, gyvenantys atskirai ir toli nuo susirinkimų vietų, neapleistų Viešpaties Vakarienių - Jėzaus mirties metinio minėjimo. Jiems reikėtų pasistengti, jei tai yra įmanoma, rasti neraugintos duonos ir vynuogių sulčių ir taip prisiminti Paskutinės Vakarienių reikšmę. Jūs nebūsite vieniši, su jumis bus Viešpats, o mintimis būsite su pasišventusiais, kurie tuo pačiu metu yra susirinkę visai kitoje vietoje ir nuo kurių dėl būtino reikalo esate atskirti.

Dalyvauti Prisiminimo Vakarienių minėjime yra laikoma didele privilegija. Jeigu kas pasišventė, o širdimi nutolo nuo Viešpaties, tai jo pirmoji užduotis būtų pasiekti tinkamą širdies stovį - suartėti su Juo. Viešpats nori, kad tas, kuris ateina į Prisiminimo Vakarienių minėjimą, pirmiausiai, kiek tai yra įmanoma, prieš tai pasiektų širdies vienybę su visa „tikėjimo šeimyna“ (Mt 5:23,24). Todėl laikas prieš minėjimą turėtų būti skirtas tam, kad tyrinėtume patys save, apsivalydami savo širdis. Toks apsivalymas buvo nurodytas Izraelio Išėjimo švente - pasirošiant jai. Namai buvo apvalomi nuo visokios rūšies raugo, nes raugas yra sugedimo simbolis kaip doktrinoje (Mt 16:6-12), taip ir elgesyje. Todėl rūpestingai ir stropiai pasiroškime. Apsivalykime nuo bet kokia forma pasireiškiančios nuodėmės, klaidos, savanaudiškumo, pasaulietiško, pikto, (1Kor 5:6-8; 2Kor 7:1; Ef 4:31; Kol 3:8; Tit 3:3; Jok 1:21;). **„Teištiria žmogus pats save ir tada tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės“** (1Kor 11:28[K.B.]).

Jei kuris nors Viešpačiui pasišventusiųjų pastebės, kad Viešpaties Vakarienių prisiminimui artėjant, jis nesantaikoje su savo Viešpačiu, tepasinaudos simbolinio „apsivalymo“ privilegija, pasistengs sugrįžti prie Dievo malonės, nes tada, be abejo, jis patirs didelę palaimą. O tas, kuris nepasinaudos tokia galimybe, praras malonę, kurios nereikėtų prarasti niekam. Jei suprantame ir pastebime daugybę savo asmeninių netobulumų, tai artėjanti Viešpaties Mirties prisiminimo Vakarienių, neturėtų mums sukelti baimės, nenoro, apatijos. Turėtume prisiminti Dievo nurodymus apie duotą malonę - mūsų nuodėmių

atleidimą ir susitaikymą su Juo per mūsų Galingo Užtarėjo aukos nuopelnus, kurio mirtį ir minėsime prisiminimo Vakarieneje. Ir dar, rūpestingai budėkime, nes atrodo, jog šėtonui yra leista panaudoti savo ypatingą galią pasišventusių žmonių gundymui taip, kaip jis turėjo didelę galią anuo metu, kai Jėzus buvo nukryžiuotas. Tada Judas visiškai puolė, Petras skaudžiai suklupo, o visi

Apaštalai paliko Jėzų ir išsibėgiojo, ir taip pasiliko dideliame sumišime iki pat Sekminių dienos. Panašiai yra Paruzijos ir Epifanijos laikais. Daugelis tuo metu buvo skausmingai išbandyti. Todėl, Viešpaties patarimas tinka visiems mums: **"Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundymą"** (Mk 14:38 [K.B.]).

TP 74'18

TRISDEŠIMT PENKIOS PRANAŠYSTĖS, ĮVYKUSIOS PER VIENĄ PARĄ

"Bet viskas šitaip įvyko, kad išsipildytų pranašų Raštai." (Mt 26:56 [K.B.])

DIEVAS Jahvė Šventąjį Raštą davė per hebrajų pranašus. Apie Mesijo kančią ir mirtį ten yra trisdešimt penkios ypatingos pranašystės. Visos įvyko Jėzui iš Nazareto pirmojo mėnesio (נִסָּן [Nisan]) keturioliktosios paros bėgyje. Ši keturioliktoji Abib arba Nisano mėnesio para prasidėdavo tryliktos dienos saulėlydžiu (6val. vakaro) ir užsibaigdavo Nisano keturioliktos dienos saulėlydžiu (6val. vakaro). Apie pirmąjį metų mėnesį rašoma Išėjimo ir Esteros knygose:

Iš 12:1-6[A.R.] - Žydams dar tebebūnant Egipto vergijoje, VIESPATS tarė Mozei ir Aaronui Egipto žemėje: "Šis mėnuo jums žymės mėnesių pradžią, - jis bus jums pirmasis metų mėnuo".

Est 3:7[K.B.] - Dvyliktaisiais karaliaus Ahasvero metais, pirmą mėnesį, vadinamą Nisanu, buvo metamas Pur, tai yra burtas.

Kviečiame mūsų mielus skaitytojus atidžiai perskaityti Šventojo Rašto pranašystes, lyginant jas su Rašto eilutėmis, patvirtinančiomis jų įvykimą. Kad jūsų tikėjimas nebūtų pagrįstas žmonių išmintimi, bet Dievo jėga (1 Kor 2:5-[A.J.]). Apd 3:18[K.B.] - Taip Dievas įvykdė, ką iš anksto buvo paskelbęs visų savo pranašų lūpomis, būtent, kad Kristus kentėsiąs. In 20:31[K.B.] - O šitie (įvykiai) yra surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte gyvenimą per Jo vardą.

PRANAŠYSTĖS APIE MESIJĄ

1. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus išduotas Jo artimo draugo.

Ps 55:13-15[A.R.] - Ne priešas mane užgaulioja - tuomet galėčiau pakęsti; ne mano nedraugas su manimi įžūliai elgiasi - tuomet galėčiau nuo jo pasislėpti. Bet esi tu, mano

bendras, mano bičiulis, mano artimas draugas! Tu, kurio draugyste mėgavausi, mes draugeėjome į Dievo Namus! Ps 41:9[A.J.] - Net ir artimas mano draugas, kuriuo pasitikėjau, kuris valgė mano duoną, stipriai pavartojo "kulnį".

Raštų pranašystė įvyko:

In 13:18[Č.K.] - ...*Sakau ne apie visus jus. Aš žinau, ką esu išsirinkęs, bet turi išsipildyti Rašto žodžiai: Tas, kuris valgė mano duoną, taikėsi mane "sutrypti"*. Mt 26:47-50[Č.K.] - *Jam dar kalbant, štai pasirodė Judas, vienas iš Dvylikos, o su juo didelis būrys, ginkluotas kalavijais ir vėzdais, atsiųstas aukštųjų kunigų ir tautos seniūnų. Jo išdavėjas buvo nurodęs jiems ženklą, sakydamas: "Kurį pabučiuosiu, tai tas! Suimkite Jį!". Ir tuojuo priėjęs prie Jėzaus tarė: "Sveikas rabi!". Ir pabučiavo Jį. O Jėzus jam tarė: "Bičiuli, ko atėjai?". Tuomet jie pripuolė nutvėrė Jį ir suėmė.*

2. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus parduotas už trisdešimt sidabrinių.

Zach 11:12[A.R.] - *Jei tai atrodo jums teisinga, išmokėkite man algą, bet jeigu ne, tai tiek to. Jie atsėvėrė man algos trisdešimt sidabrinių šekelių.*

Raštų pranašysė įvyko:

Mt 26:14,15[A.J.] - *Tuomet vienas dvylikos, vadinamas Judu Iskariotu, nuėjęs pas vyriausiuosius kunigus, tarė: "Ką jūs man duosite, jei aš jums išduosiu Jį? O jie atsakė jam: "Trisdešimt sidabrinių".*

3. Raštuose buvo pranašauta: Gražinama Mesijo įvertinimo kaina, pinigai bus nusviesti: (a) Sidabriniai, (b) trisdešimt vienetų, (c) nusvies, (d) šventykloje.

Zach 11:13[K.B.] - *Mesk juos į šventyklos išdą, tą aukštą kainą, kuria jie mane įvertino! Aš įmečiau tuos trisdešimt sidabrinių į šventyklos išdą.*

Raštų pranašystė įvyko:

Mt 27:3-10[C.K.] - *Kai išdavikas Judas pamatė, jog Jėzus pasmerktas, gailėsčio pagautas, nunešė atgal aukštiesiems kunigams ir seniūnams trisdešimt sidabrinių ir tarė: "Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują". Tie atsakė: "Kas mums darbo? Tu žinokis!". Nusviedęs šventykloje pinigus, jis išbėgo ir pasikorė. Aukštieji kunigai paėmė sidabrinius ir kalbėjo: "Jų negalima dėti į šventyklos išdą, nes tai užmokestis už kraują. Jie pasitarė ir už tuos pinigus nupirko puodžiaus dirvą ateiviams laidoti. Todėl ta dirva iki šios dienos vadinasi Kraujo dirva. Taip išsipildė pranašo Jeremijo žodžiai: Ir paėmė trisdešimt sidabrinių - įkainotojo kainą, už kurią buvo Jį suderėję iš Izraelio vaikų, - ir atidavė juos už puodžiaus dirvą; taip man Viešpats buvo paskyręs.*

4. Raštuose buvo pranašauta: Šauksis Dievo ir bus Jo išklausytas.

Ps 22:24[A.J.] - *Nes jis nepaniekino ir nesibodėjo prislėgtojo priespaudos ir nepaslėpė nuo Jo savo veido, bet, kai Jis šaukėsi Jo, išgirdo.*

Raštų pranašystė įvyko:

Žyd 5:7[K.B.] - *Jis savo kūno dienomis siuntė maldas bei prašymus su garsiu šauksmu bei ašaromis Tam, kuris galėjo išgelbėti Jį nuo mirties, ir buvo išklausytas dėl savo dievobaimingumo. Lk 22:41-44[K.B.] - Jis atsitolino nuo jų maždaug per akmenų metimą ir atsiklaupęs ėmė melstis: "Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūnie ne mano, bet Tavo valia!". Jam pasirodė iš dangaus angelas ir Jį sustiprino. Vidinės kovos draskomas, Jis dar karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė tarsi tiršti kraujo lašai, varvantys žemėn.*

5. Raštuose buvo pranašauta: Jo mokiniai Jį paliks.

Zch 13:7[K.B.] - *Aš ištiksiu ganytoją, ir avys išsisklaidys. Aš atgręšiu ranką prieš mažuosius.*

Raštų pranašystė įvyko:

Mk 14:27[K.B.] - *Jėzus jiems tarė: "Šią naktį jūs visi manimi pasipiktinsite, nes parašyta: Ištiksiu piemenį, ir avys išsisklaidys". Mt 26:56[K.B.] - Tada visi mokiniai paliko Jį ir pabėgo.*

6. Raštuose buvo pranašauta: Bus įskųstas klaidingų liudytojų.

Ps 27:12[A.R.] - *Melagingi liudytojai sukilo prieš mane ir smurtu alsuoja. Ps 109:2[A.J.] - Bedieviška burna ir klastinga burna atsivėrė prieš mane. Jie kalbėjo su manimi melagingu liežuviu.*

Raštų pranašystė įvyko:

Mt 26:59,60[K.B.] - *Aukštieji kunigai, vyresnieji ir visas sinedrionas ieškojo melagingo parodymo prieš Jėzų, kad galėtų Jį nuteis-*

ti mirti, tačiau nerado, nors buvo išėję į priekį daug melagingų liudytojų. Pagaliau išėjo priekin du.

7. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus muštas lazda per žandą.

Mch 4:14[A.R.] - *Lazda jie smogia į žandą Izraelio valdovui.*

Rašto pranašystė įvyko:

Mk 15:19[K.B.] - *Jie daužė jam per galvą nendrine lazda, spjaudė ir priklaupdami garbino Jį. Lk 22:63,64[K.B.] - Jėzų saugojantys vyrai tyčiojosi iš Jo ir mušė. Uždengė akis, jie daužė Jam per galvą ir klausinėjo: "Pranašauk, kas tave užgavo!". Mt 26:67[A.J.] - Tuomet jie spjaudė Jam į veidą ir mušė Jį kumštimis, o kiti daužė Jo skruostus.*

8. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus nuplaktas.

Iz 53:5[A.R.] - *Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant Jo krito kirčiai dėl mūsų kalčių. Bausmė ant Jo krito mūsų išganymui, Jo žaizdomis mes buvome išgydyti.*

Rašto pranašystė įvyko:

Mt 27:26[K.B.] - *Jis paleido jiems Barnabą, o Jėzų nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti. Jn 19:1[A.J.] - Pilotas paėmė Jėzų ir Jį nuplakdino.*

9. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus apspjaudytas.

Iz 50:6[K.B.] - *Aš leidausi mušamas ir tąsomas, neslėpiau veido nuo mane plūstančių ir į mane spjaudančių.*

Rašto pranašystė įvyko:

Mt 26:67[C.K.] - *Tuomet jie ėmė spjaudyti Jėzui į veidą ir daužyti kumščiais. Kiti mušė Jį per veidą. Mt 27:30[K.B.] - Spjaudydami Jį, stvėrė iš Jo nendrę ir čaižė per galvą. Mk 15:19[C.K.] - Jie daužė Jam galvą nendrine lazda, spjaudė ir priklaupdami neva garbino Jį.*

10. Raštuose buvo pranašauta: Mesijo išvaizda bus sudarkyta.

Iz 52:14[K.B.] - *Daugelis baisėjosi tavi mi, taip Jo veidas buvo nežmoniškai sudarkytas, Jis buvo nepanašus į žmogų.*

Rašto pranašystė įvyko:

Mt 27:29[A.J.] - *Nupynę iš erškėčių vainiką, uždėjo ant Jo galvos, ir išpraudę nendrę į Jo dešinę; klūpčiodami prieš Jį, jie tyčiojosi iš Jo, sakydami: "Sveikas žydų karaliau!". Ir, spjaudydami į Jį, jie paėmė nendrę ir mušė Jam per galvą. Mk 15:17-19[A.J.] - Jie apvilko Jį purpuru ir nupynę uždėjo Jam erškėčių vainiką, ir jie pradėjo Jį sveikinti: "Sveikas žydų karaliau!". Jie daužė Jo galvą nendre ir spjaudė į Jį, klūpčiojo ir parpuldinėjo prieš Jį. Lk 22:64[A.J.] - Apdengė Jį, klausinėjo, sakydami: "Pranašauk, kas yra tas, kuris užgavo tave?".*

11. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas tylės prieš savo kaltintojus.

Iz 53:7[K.B.] - Jis buvo kankinamas ir žeminamas, bet neatvėrė savo burnos. Kaip avinėlis, vedamas pjauti, ir kaip avis, kuri tyli prieš kirpėjus, jis neatvėrė savo burnos.

Rašto pranašystė įvyko:

Mt 27:12-14[K.B.] - *Aukštųjų kunigų ir vyresniųjų kaltinamas, Jis nieko neatsakė. Tada Pilotas klausė: "Ar negirdi, kiek daug jie prieš tave liudija?". Bet Jis neatsakė jam nė žodžio ir tuo labai nustebino valdytoją. Mk 15:3-5[Č.K.] - Tuo tarpu aukštieji kunigai visaip Jį skundė. Tad Pilotas vėl klausė Jėzų: "Tu nieko neatsakai? Žiūrėk, kokiais dideliais dalykais jie tave kaltina". Bet Jėzus daugiau nebeatsakinėjo, ir Pilotas labai stebėjosi. 1Pet 2:23[Č.K.] - Smeižiamas Jis neatsikirtinėjo, kentėdamas negrasino, bet visa pavadė teisingam Teisėjui.*

12. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus žmonių išjuoktas, paniekintas ir atmetas.

Iz 53:3[K.B.] - Jis paniekintas ir žmonių atmetas, skausmų vyras, negalią pažinęs; mes slėpėme nuo jo savo veidus, jis buvo paniekintas, ir mes jį nieku laikėme. Ps 22:7[A.R.] - Visi, kas mane mato, iš manęs tyčiojasi ir šaipydami si kraipo galvas.

Raštų pranašystė įvyko:

Mk 15:12,13[Č.K.] - *Tada Pilotas vėl kreipėsi į juos: "O ką man daryti su žydų karaliumi?" Tie ėmė šaukti: "Ant kryžiaus Jį!". Mk 9:12[K.B.] - Parašyta apie Žmogaus Sūnų jog Jis daug iškentėsi ir būsiąs paniekintas. Mk 15:17-20[K.B.] - Jie apvilko Jį purpuriniu apsiaustu, nupynę uždėjo Jam erškėčių vainiką ir pradėjo Jį sveikinti: "Sveikas žydų karaliau!". Pasityčioję nuvilko Jam purpurinį apsiaustą, apvilko Jo paties drabužiais ir išvedė nukryžiuoti.*

13. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus sumuštas ir sužeistas.

Iz 53:5[A.R.] - Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant Jo krito kirčiai dėl mūsų kalčių, bausmė ant Jo krito mūsų išganymui, Jo žaizdomis mes buvome išgydyti.

Raštų pranašystė įvyko:

Mk 15:15,17,18,19[Č.K.] - *Norėdamas įsiteikti miniai, Pilotas paleido Barnabą, o Jėzų nuplaskė ir atidavė nukryžiuoti... Jie apvilko Jį purpuriniu apsiaustu, nupynę uždėjo Jam erškėčių vainiką ir pradėjo Jį sveikinti: "Sveikas žydų karaliau!". Jie daužė Jam galvą nendrine lazda, spjaudė ir priklaupdami neva garbino Jį.*

14. Raštuose buvo pranašauta: Mesijo rankos ir kojos bus pervertos.

Ps 22:16[K.B.] - *Aspito mane šunys, nedorėlių gauja aplink mane, jie pervėrė mano rankas ir kojas.*

Rašto pranašystė įvyko:

Lk 23:33[Č.K.] - *Atėję į vietą, kuri vadinama "Kaukuolė", jie prikalė ant kryžiaus*

Jėzų ir du piktadarius - vieną Jam iš dešinės, kitą iš kairės. Jn 20:25,27[Č.K.] - Taigi kiti mokiniai jam kalbėjo: "Mes matėme Viešpatį!". O jis jiems atsakė: "Jeigu aš nepamatysiu Jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vinių vietą, ir jeigu ranka nepaliesiu Jo šono - netikėsiu"... Paskui kreipėsi į Tomą: "Įleisk čia pirštą ir apžiūrėk mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną; jau nebebūk netikintis - būk tikintis".

15. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus priskirtas prie nusidėjėlių.

Iz 53:12[A.R.] - *Buvo priskirtas prie nusidėjėlių. Jis prisiėmė daugelio nuodėmę ir užstojo nusidėjėlius.*

Raštų pranašystė įvyko:

Lk 22:37[K.B.] - *Sakau jums, manyje privalo išsipildyti, kas parašyta: Jis buvo priskaitytas prie piktadarių; tai, kas man nustatyta, jau eina į pabaigą. Jn 19:18[K.B.] - Tenai jie nukryžiuavo kartu su Juo ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje, o Jėzų viduryje.*

16. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas melsis - užstos nusidėjėlius.

Ps 109:4[A.R.] - *Nors juos myliu, jie mane kaltina, net kai už juos meldžiuosi. Iz 53:12[K.B.] - Jis atidavė savo sielą mirčiai ir buvo priskirtas prie nusikaltėlių. Jis nešė daugelio nuodėmes ir užtarė nusidėjėlius.*

Raštų pranašystė įvyko:

Lk 23:34[K.B.] - *Jėzus tarė: "Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino ką daro".*

17. Raštuose buvo pranašauta: Į Mesiją žmonės žiūrės su panieka, kraipydami galvas.

Ps 22:8(7)[A.R.] - *Visi, kas mane mato, iš manęs tyčiojasi ir šaipydami si kraipo galvas. Ps 109:25[A.R.] - Esu tapęs savo kaltintojams pasityčiojimu, mane pamatę jie kraipo galvas.*

Raštų pranašystė įvyko:

Mt 27:39[Č.K.] - *Praeiviai užgauliojo Jėzų, kraipydami galvas.*

18. Raštuose buvo pranašauta: Mesijui bus piktžodžiaujama, tyčiojantis iš Jo, kad išsigelbėtų.

Ps 22:8[K.B.] - *Jis pasitikėjo Viešpačiu, teisvaduoja jį dabar, teisgelbsti jį, nes jį pamėgo.*

Raštų pranašystė įvyko:

Mt 27:41-44[K.B.] - *Taip pat tyčiojosi aukštieji kunigai su Rašto žinovais ir vyresniaisiais, kalbėdami: "Kitus išgelbėdavo, o pats negali išsigelbėti. Jeigu jis Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, ir mes juo tikėsime. Jis pasitikėjo Dievu, tad teisvaduoja Tas dabar jį, jeigu Jam jo reikia, nes jis sakė: Aš Dievo Sūnus". Taip pat jį užgauliojo ir kartu nukryžiuoti plėšikai. Lk 23:35-37[A.J.] - Tuo tarpu žmonės stovėjo ir žiūrėjo, šaipėsi net vadovaujant tarybos asmenys, sakydami: "Ki-*

tus Jis išgelbėjo, save teišgelbsti, jei Jis yra Dievo Kristus, Išrinktasis!" Iš Jo tyčiojosi ir kareiviai, prieidami, paduodami Jam acto ir sakydami: "Jei tu esi žydų karalius, išgelbėk save!"

19. Raštuose buvo pranašauta: Stebėsis Mesijo pažeminta išvaizda.

Ps 22:17[A.J.] - Aš galiu suskaityti visus savo kaulus. Jie spoksos ir mėgaudamiesi žvelgs į mane. Iz 52:14[A.R.] - Kaip daugelis Juo baisėjosi, - Jo išvaizda buvo nežmoniškai sudarkyta, o Jo pavidalas nebepanašus į žmogų.

Raštų pranašystė įvyko:

Lk 23:35[K.B.] - Žmonės stovėjo ir žiūrėjo. Vyresnieji kartu su kitais šaipydami kalbėjo: "Kitus išgelbėdavo - tegul pats išsigelbsti, jei Jis - Kristus, Dievo Išrinktasis!"

20. Raštuose buvo pranašauta: Jo drabužiai bus pasidalinti, o dėl tuniko bus mestas burtas.

Ps 22:18[A.R.] - Dalijasi tarp savęs mano drabužius, ir dėl mano apdaro kaulelius meta.

Raštų pranašystė įvyko:

Mk 15:24[A.J.] - Jie nukryžiuojo Jį pasidalijo Jo drabužius, mesdami dėl jų burtą, kas ką gausiąs. Jn 19:23,24[C.K.] - Kareiviai, nukryžiuojo Jėzų, pasiėmė Jo drabužius ir padalijo juos į keturias dalis - kiekvienam kareiviui po dalį; pasiėmė ir tuniką. Ji buvo be siūlės, nuo viršaus iki apačios ištisai megzta. Todėl jie tarėsi: "Neplėšykime jos, bet verčiau meskime burtą, kam ji teks".

21. Raštuose buvo pranašauta: Žemę apgaubs tamsa dienos metu.

Am 8:9[A.R.] - Tą dieną - tai Viešpaties DIEVO Žodis, - padarysiu, kad saulė nusileis vidurdienį ir apdengsiu žemę dienos metu.

Raštų pranašystė įvyko:

Mt 27:45[K.B.] - Nuo šeštos iki devintos valandos visą kraštą gaubė tamsa. Lk 23:44 [K.B.] - Buvo apie šeštą valandą, kai visoje šalyje pasidarė tamsu, ir taip buvo iki devintos valandos.

22. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas šauksis Dievo: "Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?"

Ps 22:1[K.B.] - Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?

Raštų pranašystė įvyko:

Mt 27:46[K.B.] - O apie devintą valandą Jėzus sušuko garsiu balsu: "Eli, Eli, lema sabachtani?". Tai reiškia: "Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?". Mk 15:34 [K.B.] - Devintą valandą Jėzus garsiu balsu sušuko: "Eloji, Eloji, lema sabachtani?". Tai reiškia: "Mano

Dieve, mano Dieve, kodėl mane palikai?!".

23. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus ištroškęs.

Ps 22:16[A.R.] - Gerklė man išdžiūvusi lyg molio šukė, mano liežuvis limpa prie gomurio.

Raštų pranašystė įvyko:

Jn 19:28A.J.2] - Paskui Jėzus, žinodamas, jog jau viskas atlikta, kad galutinai įvyktų Raštas, tarė: "Trokštu!"

24. Raštuose buvo pranašauta: Mesiją pagirdys tulžimi ir actu.

Ps 69:21[K.B.] - Vietoje maisto duoda man tulžies, ištroškusį girdo actu.

Raštų pranašystė įvyko:

Mt 27:34[A.J.2] - Jie davė Jam gerti vyno, sumaišyto su tulžimi. Bet paragavęs Jis nenorėjo gerti. Mt 27:48[A.J.2] - Tuoju vienas iš jų, nubėgęs ir paėmęs kempinę, ją pamirkęs rūgštaus vyno ir užmovęs ant nendrės, davė Jam gerti. Mk 15:23[A.J.2] - Jie mėgino Jam duoti mira atmiešto vyno, bet Jis nepriėmė. Jn 19:29[A.J.2] - Ten stovėjo indas, pilnas rūgštaus vyno. Tad, užmovę ant izopo kempinę, primirkytą vyno, jie ją prikišo prie Jo lūpų.

25. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas atiduos mirčiai savo gyvybę.

Iz 53:12[Skv.] - Jis atidavė mirčiai savo gyvybę ir paskaitytas su nusikaltėliais.

Raštų pranašystė įvyko:

Jn 10:17[A.J.2] - Tėvas mane myli dėl to, kad Aš guldau savo gyvybę, kad vėl ją atsiimčiau.

26. Raštuose buvo pranašauta: Mesijo siela taps auka už nuodėmę.

Iz 53:10-12[K.B.] - Tu padarysi Jo sielą auka už nuodėmę... Teisusis tarnas nuteisins daugelį, nes Jis neš jų nusikaltimus... Jis atidavė savo sielą mirčiai.

Raštų pranašystė įvyko:

Jn 10:15[K.B.] - Kaip mane pažįsta Tėvas, taip ir Aš pažįstu Tėvą ir už avis guldau savo gyvybę. Jn 6:51[K.B.] - Duona, kurią Aš duosiu, yra mano kūnas, kurį Aš atiduosiu už pasaulio gyvybę. 1Kor 15:3 [K.B.] - Kristus numirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus. Žyd 2:9 [K.B.] - Reikėjo, kad Dievo malone už kiekvieną Jis paragautų mirties. Žyd 7:27[K.B.] - Jis tai atliko vieną kartą visiems laikams, paaukodamas pats save. Žyd 9:26[K.B.] - Jis vieną kartą pasirodė amžių pabaigoje, kad savo auka sunaikintų nuodėmę.

27. Raštuose buvo pranašauta: Į Dievo rankas Mesijas paves savo dvasią - savo teisę į tobulą žemišką gyvybę.

Ps 31:5[K.B.] - Į Tavo rankas pavedu savo dvasią.

Raštų pranašystė įvyko:

Lk 23:46[A.J.2] - Tada Jėzus garsiai

sušuko: "Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasiq!"

28. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus nužudytas septyniasdešimos savaitės viduryje, kaip Paschos avinėlis, bet ne už savo nuodėmės.

Dan 9:26,27[K.B.] - Praėjus šešiasdešimt dviem savaitėm, pateptasis bus nužudytas, bet ne dėl savęs... Savaitės viduryje sustabdys aukų aukojimą...

Raštų pranašystė įvyko:

1Kor 5:7[K.B.] - *Jau paskerstas mūsų Paschos Avinėlis Kristus.* 2Kor 5:21[K.B.] - *Nes Tą, kuris nepažino nuodėmės, Jis padarė nuodėmė dėl mūsų, kad mes Jame taptume Dievo teisumu.* 2Pt 2:22[K.B.] - *Jis nepadarė nuodėmės ir Jo lūpose nerasta klastos.*

29. Raštuose buvo pranašauta: Mesiją apleis draugai, o Jo artimieji stovės iš tolo.

Ps 38:11[K.B.] - *Mano draugai ir bičiuliai laikosi atstu nuo mano skausmų; mano artimieji stovi iš tolo.* Ps 88:8[K.B.] - *Tu atitolinai nuo manęs mano pažįstamus, jiems padarei mane bjaurų.*

Raštų pranašystė įvyko:

Mt 27:55,56[A.J.2] - *Ten buvo daug moterų, žiūrinčių iš tolo. Jos buvo atėjusios paskui Jėzų iš Galilėjos, Jam patarnaudamos. Tarp jų buvo Marija Magdalietė, Marija, Jokūbo bei Juozapo motina, ir Zabediejaus sūnų motina.* Lk 23:49[A.J.2] - *Visi Jo pažįstami ir moterys, kurios buvo atėjusios iš Galilėjos, atokiai stovėjo ir tai matė.*

30. Raštuose buvo pranašauta: Mesijo kaulai nebus sulaužyti.

Iš 12:46[K.B.] - *Avinėlis turi būti valgomas namuose. Nevalia mėsos išnešti iš namų ir neleidžiama sulaužyti jokio kaulo.* Ps 34:20 [K.B.] - *Jis sergsti visus Jo kaulus, kad nė vienas iš jų nesulūžtų.*

Raštų pranašystė įvyko:

Jn 19:31[C.K.] - *Kadangi buvo Prisirengimo diena ir žydai nenorėjo, kad kūnai liktų ant kryžiaus per šabą, - nes tas šabas buvo didelės šventės diena, - jie prašė Pilotą, kad nukryžiuotiems būtų sulaužyti blauzdikauliai ir kūnai nuimti. Tad atėjo kareiviai ir sulaužė blauzdą vienam ir antram, kurie buvo su Juo nukryžiuoti. Priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad Jis jau miręs, jie nebelažė Jam blauzdų, tik vienas kareivis ietimi perdūrė Jam šoną, ir tuojau ištekėjo kraujo ir vandens. Regėjusis tai paliudijo, ir jo liudijimas teisingas; jis žino sakąs tiesą, kad ir jūs tikėtumėte. Taip įvyko, kad išsipildytų Raštas: "Nė vienas Jo kaulas nebus sulaužytas".*

31. Raštuose buvo pranašauta: Mesijas bus pervertas.

Zch 12:10[K.B.] - *Jie žvelgs į mane, kurį jie perdūrė.*

Raštų pranašystė įvyko:

Jn 19:34[A.J.2] - *Vienas kareivis smeigė Jam į šoną, ir tuojau ištekėjo kraujas ir vanduo.* Apr 1:7[A.J.2] - *Štai Jis ateina su debesimis, ir Jį išvys kiekviena akis, ir tie, kurie Jį perdūrė.*

32. Raštuose buvo pranašauta: Mesiją ištikis širdies priepuolis, nuo vidinio ir išorinio karščio.

Ps 22:14[K.B.] - *Mano širdis kaip vaškas, ištirpęs krūtinėje.*

Raštų pranašystė įvyko:

Jn 19:34[K.B.] - *Vienas kareivis ietimi perdūrė Jam šoną, ir tuojau ištekėjo kraujo ir vandens.*

33. Raštuose buvo pranašauta: Mesijui kapą ruošė tarp nedorėlių, bet palaidotas turtingo žmogaus kape.

Iz 53:9[K.B.] - *Jam paruošė kapą su nedorėliais, (palaidotas) su turtingais po Jo mirties...*

Raštų pranašystė įvyko:

Mt 27:57-60[K.B.] - *Vakarui atėjus, atvyko vienas turtingas žmogus iš Arimatėjos, vardu Juozapas, kuris irgi buvo tapęs Jėzaus mokiniu. Jis nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. Pilotas įsakė kūną atiduoti. Juozapas paėmė kūną, įvyniojo į švarią drobulę ir paguldė savo naujajame kape, kurį buvo išsikaldinęs uoloje. Užritęs didelį akmenį ant kapo angos, nuėjo.* Mk 15:43[K.B.] - *Juozapas iš Arimatėjos, garbingas teismo tarybos narys, kuris irgi laukė Dievo karalystės. Jis drąsiai nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno.* Jn 19:38-42[K.B.] - *Juozapas iš Arimatėjos, kuris buvo Jėzaus mokinytis, tik slapstas dėl žydų baimės, paprašė Pilotą leisti nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Jis atėjo ir nuėmė Jėzaus kūną. Taip pat atvyko ir Nikodemus, kuris anksčiau buvo atėjęs pas Jėzų nakčia. Jis atsivežė apie šimtą svarų miros ir alavijo mišinio. Taigi jie paėmė Jėzaus kūną ir suvyniojo į drobulę su kvepalais, kaip reikalavo žydų laidojimo paprotys. Toje vietoje, kur Jį nukryžiuojo, buvo sodas ir sode naujas kapas, kuriame dar niekas nebuvo palaidotas. Ten jie ir paguldė Jėzų, nes buvo žydų Prisirengimo diena, o kapas arti.*

34. Rašte buvo pranašauta: Mesijas pateiks Dievui išpirką, kurios nei vienas nuodėmingas žmogus negalėjo duoti už puolusį Adomą, nes kaina turėjo būti lygiavertė - tobula žmogiška gyvybė, kurios visi iš Adomo giminės neteko dar būdami Adome, dėl jo nuodėmės. Įst 19:21; Job 33:24; Pat 11:1; Iz 53:4-6; Mt 20:28; Mr 10:45; Jn 6:51; 1Kor 15:3; 1Tim 2:6; 1Pt 2:4.

Ps 49:8-10[A.R.] - Joks žmogus negali savęs atpirkti, ar mokėti Dievui savo išpirką. Žmogaus gyvasties kaina yra per aukšta, - kad jis galėtų mokėti, nebūtų niekad gana, kad sulaikytų jį nuo Duobės ir leistų jam amžinai gyventi.

Pat 11:1[K.B.] - Viešpats nekenčia neteisingų svarstyklių, bet teisingos svarstyklės Jam patinka.

Dievo teisingumas reikalauja:

Ist 19:21[K.B.] - Gyvybė už gyvybę, akis už akį, dantis už dantį, ranka už ranką, koja už koją.

Tokią kainą sumokėjo Mesijas:

Iz 53:4,5[K.B.] - Tikrai Jis nešė mūsų negalias ir sau pasiėmė mūsų skausmus. O mes laikėme jį nubaustu, Dievo ištiktu ir pažemintu. Jis buvo sužeistas už mūsų kaltes ir sumuštas už mūsų nuodėmes. Bausmė dėl mūsų ramybės krito ant jo; jo žaizdomis esame išgydyti.

Raštų pranašystė įvyko:

Mt 20:28[K.B.] - *Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį.* 1Kor 15:3[K.B.] - *Kristus numirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus.* 1Pt 2:24[K.B.] - *Jis pats savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant medžio, kad mirę nuodėmėms, gyvenime teisumui. "Jo žaizdomis jūs buvote išgydyti".*

35. Raštuose buvo pranašauta: Mesijo mirtis bus laisvanoriška, Jis su džiaugsmu vykdys Dievo valią.

Ps 40:7-9[A.R.] - *Tu davei man suprasti, kad netrokšti kruvinos aukos ir grūdų atnašų, neprašai deginamosios aukos ir atnašos už nuodėmę. Tada tariau: "Žiūrėk, ateinu! Raštų ritinyje man viskas nurodyta, - mano džiaugsmas - vykdyti tavo valią, mano Dieve, tavo Mokymą turiu širdyje!"*

Raštų pranašystė įvyko:

Jn 10:17,18[C.K.] - *Tėvas myli mane, nes Aš guldau savo gyvybę, kad vėl ją pasiimčiau. Niekas neatima jos iš manęs, bet Aš pats ją laisvai atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti; tokį priesaką Aš esu gavęs iš savojo Tėvo.* Mt 26:51-54[C.K.] - *Stai vienas iš Jėzaus palydovų ištiesė ranką, išsitraukė kalaviją, puolė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto ausį. Bet Jėzus jam tarė: "Kišk kalaviją atgal, kur buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus. Gal manai, jog Aš negaliu paprašyti savo Tėvą ir Jis bemat neatsiųsų man per dvylika legionų angelų?! Bet kaipgi išsipildytų Raštai, kad šitaip turi atsitikti?!"*

Jėzus laisvanoriškai ėjo į mirtį, vykdant Dievo valią, numatytą atpirkimą. Žyd 10:1-14[A.J.] - *Mat, kadangi Įstatymas teturi*

būsimų gėrybių šešėlį, ne patį dalykų pavidalą, jis niekuomet negali tomis pačiomis kasmetinėmis aukomis, kurias vis atnašauja ir atnašauja, padaryti tobulų tų, kurie artinasi; nes ar kitaip aukų atnašavimas nebūtų pasiliovęs, todėl kad tarnaujantieji, kartą apvalyti, nebeturėtų jokios nuodėmių sąmonės? Priešingai, jomis kasmet keliamas nuodėmių prisiminimas. Juk negalimas dalykas, kad jaučių ir ožių kraujas galėtų nuimti nuodėmes. Todėl įžengdamas į pasaulį Jis sako: "Aukos ir atnašos tu nenorėjai", bet kūną man paruošei. "Deginamųjų aukų ir aukų už nuodėmes tu nepamėgai". Tada Aš tariau: "Stai ateinu - knygos rietime parašyta apie mane - daryti, o Dieve, tavo valios!". Anksčiau pasakęs: "Aukų ir atnašų, deginamųjų aukų ir aukų už nuodėmes tu nenorėjai ir nepamėgai" - jos atnašaujamos, kaip reikalauja Įstatymas, jis paskui pareiškia: "Stai einu daryti tavo valios". Jis panaikina pirmąjį dalyką, kad Įstatytų antrąjį - valią, kuria mes esame Jėzaus Kristaus kūno atnaša pašventinti kartą visiems kartams. Kiekvienas kunigas, tiesa, kasdien stovi tarnaudamas ir pakartotinai atnašaudamas tas pačias aukas, kurios niekuomet negali pašalinti nuodėmių; šitas priešingai, vieną auką atnašavęs už nuodėmes, visiems laikams atsisėdo Dievo dešinėje, laukdamas toliau, "kol Jo priešai bus padėti suoleliu po Jo kojomis". Nes vienintele atnaša Jis yra padaręs amžiams tobulus pašventinamuosius. Skaityti: Žyd 12:2; Jn 4:25,26,34; 6:51; 14:31; 15:11; 17:4,13.

Sventojo Rašto, sveiko proto ir įvykusių faktų šviesoje, šios trisdešimt penkios pranašystės yra ypatingos tuo, kad visos įvyko vienos paros bėgyje. Aptariant jas neliko nė mažiausio abejonės šešėlio, jog Jėzus iš Nazareto tikrai buvo Mesijas. Visos kitos pranašystės apie Mesiją, ne tik apie Jo mirtį, bet ir prikėlimą trečioje dienoje taip pat yra įvykusios Jėzui iš Nazareto, ne kuriam nors kitam.

Kadangi šios trisdešimt penkios pranašystės apie Mesijo kančią ir mirtį įvyko Jėzui, kada Jis pirmą kartą buvo žemėje, tai tikime, kad ir kitos, Dievo įkvėptos pranašystės apie Mesijo garbingą karalystę, taip pat yra tikros. Tikime, kad Mesijo karalystė netrūkus ateis visų žmonių palaiminimui.

Kokią nepaprastai puiki ateities viltis yra Dievo Žodyje! Ji ypač brangi tikintiems žydams ir tikintiems pagonims. "Mes todėl ir triūsiamė bei kenčiame panieką, nes pasitikime gyvuoju Dievu, kuris yra visų žmonių, o ypač tikinčiųjų Gelbėtojas"(1Tim 4:10 [K.B.]).

NEGAILESTINGAS TARNAS

(Mt 18:23-35)

TODĖL su dangaus karalyste yra panašiai kaip su karaliumi, kuris sumanė atsiskaityti su savo tarnais. Jam pradėjus apyskaitą, atvedė pas jį vieną, kuris buvo jam skolingas dešimt tūkstančių talentų. Kadangi šis neturėjo iš ko gražinti skolą, valdovas įsakė parduoti jį, jo žmoną ir vaikus bei visą jo nuosavybę, kad būtų sumokėta skola. Tada parpuolęs tarnas jį pagarbino ir tarė: „Turėk man kantrybės! Aš viską tau sumokėsiu“. Pasigailėjęs to tarno, valdovas paleido jį ir dovanojo skolą. Vos išėjęs, tas tarnas sutiko vieną savo tarnybos draugą, kuris buvo jam skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas: „Atiduok skolą!“ Puolęs ant kelių draugas maldavo: „Turėk man kantrybės! Aš viską sumokėsiu“. Bet tas nesutiko, ėmė ir įmetė jį į kalėjimą, iki atiduos skolą. Matydami, kas nutiko, kiti tarnai labai nuliūdo. Jie nuėjo ir papasakojo valdovui, kas įvyko. Tada, pasiūkęs jį, valdovas tarė: „Nedorasis tarne, visą tavo skolą aš tau dovanojau, nes labai manęs prašei. Argi neturėjai ir tu pasigailėti savo draugo, kaip aš pasigailėjau tavęs?!“ Užsirūstinęs valdovas atidavė jį kankintojams, iki jis sumokės visą skolą. Taip ir mano dangiškasis Tėvas pasielgs su jumis, jeigu kiekvienas iš širdies neatleisite savo broliui jo nusižengimų (Mt 18:23-35[K.B.]).

Palyginime vaizduojamas žemiškojo karaliaus elgesys. Trumpam karalius buvo didžiavasišku, atleisdamas skolininkui bei dovanojdamas skolą. Bet kai sužinojo, kad šis skolininkas nepasižymėjo dosnumu, nes negailestingai pasielgė su daug skurdesniu žmogumi, kuris buvo jam skolingas žymiai mažiau, bet nepasigailėjo jo, užsirūstino ir atšaukė savo jam parodytą gailestingumą. Atšaukė savo pirmą sprendimą - skolos dovanojimą, o pavedė teismo vykdytojams, kad išreikalautų visą sumą.

Karaliaus elgesys neparodo, jog mūsų dangiškasis Tėvas visada taip elgiasi, tačiau kai kuriais atvejais taip. Mūsų dangiškasis Tėvas pats neatleidžia mums mūsų nuodėmių ir nepratęsia laiko skolai atlyginti už mūsų nusižengimus. Mums esant nusidėjėliais, kaip apie tai rašo Apaštalas Jonas: „...**Dievas (net) neišklauso nusidėjėlių**“ (Jn 9:31[K.B.]), bet dangiškasis Tėvas „**visą teismą pavedė Sūnui**“, tada visi norintys pasigailėjimo gali jį gauti per Sūnų, nes Jis yra „**kelias, tiesa ir gyvenimas**“ (Jn 5:22; 14:6). Vienintelis ke-

lias eiti prie dangiškojo Tėvo ir susitaikyti su Juo yra per Sūnų, atpirkusį mus savo brangiuoju krauju. Tik Jame mes galime gauti nuodėmių atleidimą. Visi kurie ateina prie Tėvo per Jo mylimąjį Sūnų yra maloniai priimami, užskaitant jiems Jo Sūnaus nuopelnus. Savo ruožtu Sūnus juos apvalys, išstobulins, kad jie būtų „**nepeiktini, nekalti ir nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje žmonių kartoje...**, kad pasirodytų Jo akyse šventi, tyri ir nekalti“ (Fil 2:15; Kol 1:22 [K.B.])

Palyginime parodoma, jog dangiškasis Tėvas labai vertina gailestingumą. Dievas būtų nepatenkintas tuo, jeigu žmogus, kuriam Jis Kristuje leido ne tik atidėti skolos mokėjimą, bet pilnai atleido nuo jos, būtų negailestingas savo draugui, tokiam pat Viešpaties tarnui. Dievas taip pat pasielgs negailestingai su tais, kurie patys buvo negailestingi, pareikalaudamas gražinti visą jų skolą. Mt 7:1,2,12[K.B.] - Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami. Kokiu teismu teisiate, tokiu ir patys būsite teisiami, ir koku saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta... Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite; nes tai Įstatymas ir Pranašai.

ATLEIDIMĄ GAUNAME PER JĖZŲ

Kai kurie šį palyginimą interpretuoja taip, kad atmestų, jog Jėzaus mirtis buvo būtina sąlyga, kaip atpirkimas už mūsų nuodėmes, atmokant Dievo Teisingumui už Adomo nusidėjimą. Kai kurie, cituodami šį prilyginimą aiškina, kad Dievas visiems viską atleidžia. Atleidžia visas Adomo nuodėmes ir nereikalauja, kad žmonės turėtų patirti to pasmerkimo pasekmes. Nereikalauja, kad Jėzus atmokėtų už jį ir už mus, kaip „**Teisusis už neteisiuosius**“ (1Pt 3:18[A.J.]). Toks palyginimo aiškinimas yra klaidingas. Taip siekiama paremti savo teoriją, kuri tik atrodo, kad paremta Biblija.

Šis palyginimas nenurodo, kaip Dievas elgsis su nusidėjėliais, bet kaip Dievas pasielgs su savo vaikais, sudariusiais Sandorą su Juo. Palyginime jie vadinami tarnais, kurie Kristaus atpirkimo auka jau yra išteisinti iš Adomo kaltės ir pasišventė Dievui, kad visą laiką Jam tarnautų. Jie žino savo karaliaus valią. Taip pat žino, kad dėl pagundų ir kūno silpnumo ne viską yra atidavę Dievui, kaip reikalauja jų

Sandora. Bet kada jie ateina prie Tėvo ir prašo Jo „kaip vaikai, savo Viešpaties vardu pasigailėti jų, visada įsitikina, kad Jis yra labai gailestingas. Jėzus yra pasakęs: **“Ir ko tik prašysite mano vardu, Aš padarysiu, kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje”** (Jn 14:13-[K.B.]).

Dievas laukia atsako iš mūsų, tokio pat didžiadvasiškumo mūsų artimiesiems. O jeigu to nedarome, tai negalime tikėtis ir iš dangiškojo Tėvo gailestingumo mums, norintiems likti Sandoroje su Juo. Tada prieš mus iškils

visas mūsų Sandoros raidės griežtumas, būsime atiduoti dabartinio gyvenimo priespaudoms ir kančioms, kurių bus tiek, kad išmokytų mus užjausti silpnuosius ir klystančius.

Viešpats mus moko malda: **“Ir atleisk mums mūsų kaltes (skolas), kaip ir mes esame atleidę savo kaltininkams (skolininkams, Mt 6:12[A.J.]).** Dievui pasišventęs žmogus savo malda gali kreiptis į Dievą, sakydamas: **“Tėve mūsų”**, nes jis jau yra išlaisvintas nuo Adomo kaltės.

Sb'95,1 BS'92,71

TEMINIS IR PASTRAIPSNINIS BIBLIJOS STUDIJAVIMAS

*“...Jie priėmė žodį mielai noru, kasdien tyrinėdami Raštus, ar tiesa tai (ką Paulius sakė)...”
(Apd 17:11[A.J.2]).*

YRA taikomi įvairūs Biblijos studijavimo būdai, todėl kyla klausimas, kuris jų geriausiai tiktų mums ir Viešpačiui? Visi Dievo vaikai sutaria, kad Bibliją reikia studijuoti, bet ne visi sutaria, koks geriausias būdas jos studijavimui. Kai kurie tvirtina, kad pačią Bibliją reikia tyrinėti be jokių vadovėlių. Kiti norėtų, kad ji būtų tyrinėjama tikėjimo išpažinimų pagrindu. Mums atrodo, kad tai būtų tyrinėjimas lyg žvelgiant per tam tikrus išpažinimų ar išankstinių nuomonių „akinius“, o tai trukdytų suprasti Bibliją. Dar kiti mano, kad tyrinėjant Bibliją reikia pasinaudoti mokytojų, ypač „pranašų“, buvusių po Apaštalų - paklusnių Apaštalų mokymams, viešų aiškintojų „duodančių maisto reikiamu metu“ pagalbinę literatūrą, kuriuos Dievas paskyrė Bažnyčiai: **“Pirma - Apaštalais, antra - pranašais, trečia - mokytojais... Ar visi Apaštalai? Ar visi pranašai? Ar visi mokytojai? Nes “Jis paskyrė vienus Apaštalais, kitus pranašais (Dievo valios skelbėjais), evangelistais, ganytojais ir mokytojais, kad išlavintų šventuosius tarnavimo darbui...”**(1Kor 12:28,29; Ef 4:10,11,12 [K.B.])

Šventojo Rašto Tyrinėtojams neverta aiškinti, kad tyrinėti Bibliją neišmintinga būtų naudojantis tikėjimo išpažinimų teorijomis, kadangi būtų žiūrima pro tikėjimo išpažinimų įvairovės „akinius“. Ačiū Dievui, jog esame „apšviesti“ ir tai supratome, todėl ir atmetėme tokią „pagalbą“ Šventojo Rašto studijavimui. Tačiau tyrinėtojų tarpe vis dar abejojama, kuri būdą reikėtų pasirinkti. Studijavimo būdus mes pavadiname taip: teminis Biblijos studijavimo būdas ir pastraipsninis Biblijos studi-

javimo būdas.

BIBLIJOS STUDIJAVIMO BŪDŲ APTARIMAS

Būnant Didžiojoje Britanijoje pastebėjome, kad broliai praktikavo Biblijos tyrinėjimo būdą, kurį jie vadino „atviru Biblijos tyrinėjimo būdu“ vietoje anksčiau vadinamo „berėjietiško tyrinėjimo būdo“. Mums atrodo, kad pavadinus juos „teminiu tyrinėjimo būdu“ ir „pastraipsniniu tyrinėjimo būdu“ būtų aiškiau apibūdinami Biblijos tyrinėjimo būdai, nei vadinant juos „atviru“ ar „berėjietišku“ tyrinėjimo būdais. Mūsų siūlomi Biblijos tyrinėjimo būdų pavadinimai geriau padėtų suprasti reikalo esmę. Pastraipsninį Biblijos tyrinėjimo būdą mes suprantame, kai Bibliją tyrinėjama tikinčiųjų susirinkimuose skaitant iš eilės pagal skyrius ir eilutes. Pavyzdžiui: koks nors susirinkimas tyrinėja kurią nors Evangeliją arba Apaštalo laišką, arba pranašystę, skaitydami vieną skyrių po kito, vieną eilutę po kitos. Savaiame aišku, kad tokiu būdu tyrinėjant Bibliją ji nenaudojama kaip atskirų eilučių knyga, bet naudojama kaip atskirų temų knyga, o ji - ne tokia. Todėl tokį Biblijos studijavimo būdą vadiname pastraipsniniu Biblijos studijavimo būdu.

Teminiu Šventojo Rašto studijavimo būdu vadiname tada, kai vieną kurią nors biblijinę temą grindžiame logiškai parinktomis Biblijos eilutėmis, pilnai išigilinant, su įrodymais ir paaiškinimais klausantiesiems, pasi-

naudojant visomis Biblijos dalimis. Kaip teminio Biblijos tyrinėjimo pavyzdį galime paminėti, kai susirinkimas studijuoja vieną kurį nors dalyką, pasinaudodamas "Šventraščio Studijavimo" vadovėliu, kur atskiri dalykai yra logiškai, tvarkingai, pažangiai, pilnai, su įrodymais ir paaiškinimais pagrindžiami visų Biblijos knygų skyrių eilutėmis. Todėl, taip vadinami, "atviras" ir "berėjietiškas" studijavimo būdai neparodo aiškaus skirtumo tarp jų. Studijavimo būdai, kurie nurodyti mūsų straipsnyje, aiškiau atspindi skirtumą, todėl studijavimo būdo apibūdinimui pastarieji pavadinimai tinka geriau.

Kai mes aiškinsime apie pastraipsninį Biblijos studijavimo būdą, tai nebus kalbama apie tuos, kurie asmeniškai namuose skaito ir studijuoja Bibliją. Toks studijavimo būdas yra reikalingas, kad kiekvienas Dievo vaikas susipažintų su atskirų skyrių turiniu, bendrais biblijiniais faktais, istorija, paraginimais, pažadais ir išsakytais. Bet jeigu mes asmeniškai studijuosime Biblijos doktrinas, pranašystes ir jų simboliką, tada reikėtų skaityti Šventąjį Raštą apie studijuojamą dalyką. Taigi pastraipsninis studijavimo būdas gali būti naudojamas studijuojant asmeniškai, bet ne viešai aiškinant. Kai asmeniškai skaitoma ir studijuojama Biblija, tai to negalėtume pavadinti pastraipsniniu studijavimu, nes tada Biblija nenaudojama kaip vadovėlis. Jeigu viešai Biblija taip skaitytume, tai ji būtų nuvertinama iki vadovėlio lygio. Kai klausytojams skaitoma Biblija, papildant paralelinėmis eilutėmis, kurios duoda aiškesnį supratimą, tai tokio studijavimo būdo mes taip pat nevadiname pastraipsniniu būdu. Čia aiškinome viešo studijavimo būdus, o ne asmeninį Biblijos tyrinėjimo būdą. Tad kuriuo metodu pasinaudosime viešai studijuojant? Tikime, kad teminis Biblijos studijavimas susirinkimuose yra geresnis ir tinkamesnis. Manome, jog toliau aptarinėjant šiuos abu būdus, tuo įsitikinsime.

BIBLIJA YRA NE VADOVĖLIS

Tyrinėjantiems Bibliją pastraipsniui norime priminti, kad Biblija, nors yra suskirstyta skyriais ir eilutėmis, tačiau dėl to ji netapo vadovėliu. Todėl naudoti Bibliją kaip atskiro dalyko vadovėlį reikėtų piktnaudžiauti ja. Tai būtų panašiai, jei kas sąmoningai, kenkdamas sau, imtų vietoj tikro maisto ryti vėlinis, nors kartais taip atsitinka ir praryja juos. Taip ir Biblijos eilučių negalim taip "ryti", lyg tai būtų tekstų knyga - vadovėlis. Kodėl mes tvirtiname, kad Biblija ne vadovėlis? Todėl, kad vadovėliais mes laikome tokias knygas, kurios susistemintos atskiram dalykui, kaip pavyzdžiui, aritmetika yra matematinių apibrėžimų knyga. Ten pradžioje rasime įvadą, po

to skaitmenų ženklus, toliau apie sudėtį, atimtį, daugybą ir dalybą. Dar toliau esame pamokomi apskaičiuoti procentus, šaknis iš skaičių, kol pilnai suprasime matematikos dalykus. Tokia aiškiai susisteminta knyga yra vadinama vadovėliu. Tas apibūdinimas tinka visiems vadovėliams. Yra kalbų vadovėliai, meno vadovėliai, istorijos, muzikos, filosofijos, teologijos ir t.t.. Bet gi visi, kurie yra susipažinę su Biblijos turiniu žino, kad Biblija - tai ne kurio nors atskiro dalyko vadovėlis. Šventasis Raštas - tai knyga, kuri daug sunkiau suprantama, nei šimtas kiniečių mįslių. Taip sakydami mes jos ne žeminame, atvirkščiai, mes ją labai gerbiame kaip Dievo duotą apreiškimą mums. Apie tai žinojo visi Dievo šventieji istorijos bėgyje, o ir pati Biblija kalba apie save, jog ji ne vadovėlis, susistemintas kuriam nors vienam dalykui. Biblijos mintis yra neaiški, užslėpta palyginimais. Mt 13:35[A.J.2] - **Aš atversiu savo burną (kalbėti) palyginimais, išpasakosiu dalykus, paslėptus nuo pasaulio sukūrimo.** Mk 4:11[A.J.2] - **Jums (mokiniais) duota (suprasti) Dievo karalystės paslaptis, o aniems, kurie yra lauke (pasaulyje), viskas pateikiama prilyginimais...**

Biblijoje aprašomi dalykai yra nesusisteminti, kaip skaitome: Iz 28:13[A.R.] - **...VIESPATIES Žodis bus: "Įsakymas po įsakymo, taisyklė po taisyklės, čionai truputį, tenai truputį!"** Izaijo pranašystėje nurodoma, kokia tvarka bus dėstomi įvairūs dalykai, būtent tokia buvo Dievo numatyta tvarka: Iz 28:13[K.B.] - **Viešpaties Žodis: "Taisyklė po taisyklės, taisyklė po taisyklės, eilutė po eilutės, eilutė po eilutės, čia truputį ir ten truputį", apie kiekvieną dalyką "čia truputį ir ten truputį".** Jeigu Dievas būtų numatęs, kad Biblija taps vadovėliu, Jis taip ir būtų ją paruošęs. Pranašo Izaijo 28 skyriaus pradinės eilutės leidžia manyti, jog ne visiems buvo leista suprasti Biblijos turinį, todėl Dievo nurodymu Biblija ir buvo taip surašyta "čia truputį ir ten truputį". Biblijos reikšmė žmonėms buvo užslėpta, kad Dievas galėtų panaudoti tam reikalui paskirtus aiškintojus, kurie Dievui pasišventusiems žmonėms galėtų padėti suprasti jos doktrinas, pranašystes ir simboliką, kad atėjus tinkamam laikui jie sugebėtų pastebėti Dievo Plano įvykstančias pranašystes. Ef 4:14[A.J.2] - **Kad nebūtume kūdikiai, bangų blaškomi ir visokio mokslo vėjo šen bei ten nešiojami žmonių suktybe, (jų) gudrybe paklydimo pinklėms spęsti, bet kad, kalbėdami tiesą su meile, visaip augtume į Jį, kuris yra galva - Kristus.** Mt 13:17[A.J.2] - **Mat, iš tiesų jums sakau, daug pranašų ir teisiųjų geidė išvysti, ką jūs matote, bet neišvydo, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet neišgirdo.** Kadangi Biblija yra ne vadovėlis, o atskirų eilučių knyga, ji taip turi

būti ir naudojama. Todėl tyrinėti Bibliją kaip vadovėlį būtų klaidinga, ne pedagogiška.

Biblija yra labai sudėtinga, todėl tyrinėti ją pastraipsniui daugeliui Šventojo Rašto tyrinėtojų yra per daug sunki užduotis, kadangi jiems nepakanka reikalingo sugebėjimo bei laiko. Dar daugiau, toks tyrinėjimo būdas yra be naudos. Pastraipsniniu būdu ji buvo tyrinėjama daug šimtmečių, dėl to turime tik begalę prieštarų mokslų, o pasauliui aiškinama, kad jie visi yra paremti Biblija, o tai taip labai menkina Šventojo Rašto vertę, lyg jis būtų legendinis smuikas, kuriuo galima išgauti įvairias melodijas. Be viso to mums reikia žinoti, kad Šventasis Raštas be Dievo valios negali būti suprantamas anksčiau, nei tam ateina laikas. Nuo to laiko, kai užmigo Apaštalai, Dievas įvairiais laikotarpiais naudojosi "pranašais" - viešais aiškintojais, Dievo valios skelbėjais, Bažnyčios Vyresniaisiais, kad dalykus apreikštų, išaiškintų tinkamu laiku (Ef 2:20; 3:5; Mt 24:45-47; Apr 1:3,20; 19:10; Apr 22:8,9 [A.J.] - **Aš, Jonas, esu tas, kuris tai išgirdo ir matė. Ir kai aš tai girdėjau ir mačiau, parpuoliau pagarbinti prie kojų angelo, kuris man tai rodė. Bet jis man tarė: "Žiūrėk, kad to nedarytumei! Aš esu tavo ir tavo brolių pranašų** (Evangelijos amžiaus Dievo valios skelbėjų) **ir tų, kurie laiko šios knygos žodžius, draugas, tarnas. Dievą garbink!**". Pastraipsniui tyrinėjant Bibliją prieštaraujama Dievo tvarkai dėl jos išaiškinimo per "pranašus" - Dievo valios skelbėjus, todėl šis būdas yra negeras. Daug bendruomenių, kurios naudojo tą būdą, tapo suklaidintos, mažai tesuprato doktrinas, pranašystes ir jų simboliką. Be viso to, tuo būdu plinta daug ir daugeliui kenkiančių klaidų, todėl norinčios giliau studijuoti bendruomenės atsisakė pastraipsninio Biblijos studijavimo būdo, nes taip studijuojant kai kurie asmenys gauna galimybę klaidinti kitus, galimybę parodyti tariamą savo sugebėjimą atrasti kažin ką stebuklingo Šventajame Rašte, nors jų pačių gėriui būtų, jei paliktų savo klaidingą, niekuo neparemtą mąstymą. Toks būdas net šėtonui duoda galimybę paskleisti klaidas, nes jis gerai moka paveikti neatsargių žmonių protus, skatindamas susirinkime viešai priminti kokią nors klaidą. Neišmintinga tyrinėti Bibliją pastraipsniui susirinkime, lyg kokį vadovėlį. Tai yra tas pats, jei studentų grupelė imtų tyrinėti astronomiją, atsisakant gabaus mokytojo ir susisteminto astronomijos vadovėlio, o imtų tyrinėti dangų savo jėgomis, be jokių priemonių. Beveik kiekvienas supranta, jog jų pastangos būtų veltui. Ir jei tuo būdu pasiektų kokių nors žinių, tai vėliau suprastume, kad tai pavyko ne jų pačių pastangomis, o slapta buvo pasinaudota teminiu tyrinėjimo būdu - vadovėliu. Visa tai mums leidžia padaryti išvadą, kad Šventojo

Rašto tyrinėjimas pastraipsniui viešai, susirinkime yra netinkamas.

TEISINGAS IR NETEISINGAS TEMINIS STUDIJAVIMAS

Teminis studijavimo būdas neturi savyje prieštarų bruožų, o Biblijos studijavimas pastraipsniui juos turi. Galime daug išmokti, nors Biblijos turinys mums neįprastai sudėtingas, todėl reikia pasinaudoti vadovėliais, rašytais "pranašų" - tų viešų aiškintojų, kuriuos Dievas panaudojo vadovėlių paruošimui. Todėl ne visi aiškinimai yra geri. Tie vadovėliai, kurie buvo paruošti ne Dievo paskirtų "aiškintojų" tikriausiai mus suklaidins, o vadovėliai paruošti Bažnyčios mokytojų, kuriuos Dievas panaudojo dvasinio maisto parūpinimui "tinkamu laiku", bus labai naudingi Biblijos tyrinėjimui. Mes nežinome ko nors geresnio ir naudingesnio, todėl patariame pasinaudoti "Šventraščio Studijavimo" šešiais tomiais ir "Padangtės Šešėliais", skirtais teminiam Biblijos tyrinėjimui. Juose mes randame pagrindines Šventojo Rašto temas, kaip vadovėlyje jos yra surinktos, susistemintos, pilnai aptartos su Šventojo Rašto eilutėmis, cituojant "truputį iš ten ir truputį iš čia". Ši pagalbinė Šventojo Rašto studijavimo literatūra yra harmoningai susisteminta į visumą ir suderinta su kiekviena Biblijos eilute, su kiekviena doktrina ir visomis doktrinomis tarpusavyje, su visomis Biblijos eilutėmis ir pamokinimais, su Dievo charakteriu, su aukomis už nuodėmes, su faktais ir reikalingu pamaldumu.

Biblijos studijavimas pagal atskiras temas neįpareigoja mūsų naudojamą literatūrą ar temų santraukas laikyti neklaidingomis. Visa pagalbinė literatūra tyrinėjama pastraipsniui. Pateiktos mintys gali būti priimamos tik tada, jei jos neprieštarauja viena kitai, dera su visomis Biblijos eilutėmis, jos mokiniu, Dievo charakteriu, su aukomis už nuodėmę, su faktais ir reikalingu pamaldumu. Mes nepatariame tyrinėti raštų, kurie nesiderina su "Šventraščio Studijavimo" tomiais, nesvarbu kokios draugijos ar asmens jie išleisti. Teminis Biblijos tyrinėjimas, kurį siūlome, pasinaudojant teminiais vadovėliais, susistemintais "pranašų", Dievo valios skelbėjų, kurių raštai yra harmoningi su Paruzijos Tiesa, yra geras. Žinome, kad broliai gaišta daug laiko ir patenka į įvairius dvasinius pavojus, jeigu nesilaiko šio patarimo.

Teminiu Biblijos studijavimu analizuojamos eilutės, sujungiant visas žinias apie kiekvieną dalyką. Tokiu būdu Šventojo Rašto tyrinėtojas gauna gerai išaiškintas biblijines

mintis, kurios yra tinkamai subalansuotos su visais Biblijos mokymais, įsakymais, pažadais, paraginimais, pranašystėmis ir jų simbolikomomis. Kitu būdu studijuojant mūsų mintys nebus tinkamai subalansuotos. Tokiu būdu studijuojant Bibliją praplečiamas supratimas apie ją ir jos turinį. Ji jiems tampa tarytum gyva knyga, iš kurios gauna Tiesą, pakankamą ir protui, ir širdžiai.

Teminis Biblijos tyrinėjimo būdas yra tikrai biblijinis. Kai Apaštalas Povilas skelbė Evangeliją Berėjos žydų sinagogoje, jis jų neragino skaityti Biblijos tam, kad rastų joje naujų pamokinių, nes ir pats susirinkime to nedarė. Jis aiškino temą iš Biblijos apie Mesiją - Jėzų, Jo mirtį ir t.t., viską susistemines ir pagrindęs įvairiomis Biblijos eilutėmis bei faktais. (Tuo metu berėjiečiai tyrinėjo Bibliją pagal temas, bet nesirėmė koku nors vadovėliu ar temų santrauka, nes Evangelijos ir Apaštalo laišakai dar nebuvo surinkti į Naująjį Testamentą v. p.). Jie tyrinėjo Apaštalo Povilo aiškinimą (klausant ar iš laiško v.p.) **“kasdien tyrinėjo Raštus, ar taip esą ištikrųjų”**. Pasiremę Biblija, “čia truputį ir ten truputį”, iš įvairių Šventojo Rašto vietų, derindami eilutes su faktais, tikrino Apaštalo Povilo mokymo pagrįstumą. Be Šventojo Rašto nuorodų jie Povilui akiai netikėjo. Tyrinėdami Šventąjį Raštą galėjo suprasti, ar jo skelbiama žinia buvo tiesa. Todėl nesistebime, jog Šventajame Rašte jie vadinami **“kilnesniais už tesalonikiečius”**. Nenuostabu, kad pasinaudojus tuo tyrinėjimo būdu **“daugelis iš jų įtikėjo”**. Todėl Apaštalo Povilo mokymo būdas, ir berėjiečių atskirų temų tyrinėjimo būdas, pagrindžiant Biblijos eilutėmis, pavadintas “berėjietišku Šventojo Rašto tyrinėjimo būdu”. Šia Šventojo Rašto eilute yra grindžiamas teminis Rašto tyrinėjimo būdas. Apd 17:11[A.J.] - **Jie priėmė žodį su visu palankumu, kasdien tyrinėdami Raštus, ar taip būtų.**

Teminis Šventojo Rašto tyrinėjimo būdas derinasi su pačia Biblija, nes tada ji naudojama kaip atskirų eilučių knyga, bet ne kaip vadovėlis. Šis būdas yra biblijinis todėl, kad derinasi su Bažnyčios “pranašų” - Dievo valios skelbėjų pareigomis. Derinasi taip pat su vietinių susirinkimų mokytojų pareigomis. Jiems Viešpaties parenka maisto reikiamu metu, duodamas galimybę turėti pagalbinę literatūrą su Šventojo Rašto nuo-

rodomis atskiroms temoms. Ji Bažnyčiai bei vietinių susirinkimų mokytojams yra tinkama priemonė Biblijos tyrinėjimui susirinkimuose. Taigi tyrinėjimas pagal atskiras temas yra pats geriausias būdas Bažnyčiose. Jis geriausiai visus paruošia Karalystės skelbimo darbui.

Teminis tyrinėjimo būdas yra geriausias susirinkimuose, nes tikintieji tada turi ne vien Bibliją, kuri sunkiai suprantama, (Iz 28:13; Apd 8:28-35), bet ir pagalbinę literatūrą, kuri yra aiški, todėl sėkmingai gali būti panaudojama Biblijos išaiškinimui. Vadovėliai susirinkimui yra apsigynimo priemonė nuo vietinių mokytojų ir kitų, kurie norėtų klaidingai mokyti. Taip pat tikintiesiems yra duotos labai vertingos Biblijos eilučių paralelinės knygos, kurios gabiems mokytojams padeda jų mintims padaryti teisingas išvadas. Tuo jiems duodama reikalinga pagalba, nevaržant jų asmenybės, kad jie patys taptų atsakingais už savo mąstymą, analizuojant, tikrinant aiškinimą.

Pagaliau šis studijavimo būdas yra pats sėkmingiausias. Senovėje juo buvo laiminami kilnieji berėjiečiai, o dabar per jį palaima pasiekia tuos, kurie yra to paties nusistatymo ir taip pat juo naudojasi. Geriausiai pamokyti ir išlavinti krikščionys yra ne tie, kuriems vis pamokslaujama, ir ne tie, kurie studijuoja Raštus kaip vadovėlį, nes tokie paprastai patenka į įvairius persijojimus, kurie dabar yra akivaizdūs visur, o geriausiai išmokyti ir išvystyti Biblijos tyrinėtojai yra tie, kurie studijavo Šventąjį Raštą atskiromis temomis, (pasinaudojant Paruzijos, Epifanijos laikotarpių pagalbine literatūra v.p.).

Darome išvadą: Dievo žmonės gerai elgtusi, jeigu paliktų pastraipsninį tyrinėjimo būdą, o pradėtų tyrinėti Šventąjį Raštą atskiromis temomis. Pastraipsninis tyrinėjimo būdas yra simboliniu šeštuoju žudymo ginklu - revoliucionizmu, kuriuo išbandomi nepastovūs Tiesoje žmonės, kad išaiškėtų, kurie iš jų yra Didžiosios Minios ar Antrosios Mirties dalininkais. Patariame praktikuoti Dievo pripažintą teminį Biblijos tyrinėjimo būdą, pasinaudodami Viešpaties **“raštedžio reikmenimis”** (Ez 9:3[A.R.]), nes tai yra dabartinių palaimų ir būsimo gyvenimo kelias.

TP' 24,55

DABARTINĖ TIESA IR KRISTAUS EPIFANIJOS ŠAUKLYS

Nepriklausomas religinis leidinys, išeinantis kas trys mėnesiai. Žurnalą lietuvių kalba leidžia

Biblijos tyrinėtojų draugijos leidykla

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmoniškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas apginti Paruzijos Laikotarpio Tiesą, kurią Viešpaties suteikė per "Ištikimą Tarną", kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą. Taip pat ginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per "Ištikimą Tarną", išaiškinti, ginti atidengiant Epifanijos- Bazilėjos Laikotarpių aiškančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra esamų laikotarpių dvasinis maistas, pagal Jo valią.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>